

L'amor fora de norma

Buscàvem espais-temps en què coincidir i mos estimàvem a deshora

Foto: jenny downing

No sabia com dir-ho. Mos estimàvem. Mos estimàvem i prou. A pesar de l'hivern i de les mirades sagitàries que mos llençaven els altres. No fèiem plans, no en podíem fer. Només buscàvem espais-temps en què coincidir i mos estimàvem a deshora. Ballàvem cançons assossegades quan no mos veia ningú. Desitjàvem, com dos xiquets dels d'abans, creure en algun tipus de màgia. No ho sé, agafar una drecera sideral, un túnel còsmic, un forat de cuc que dugués a un lloc a on el temps mos permetés, com a la brioixeria processada, no ressecar-mos.

Mal dormíem. Mos besàvem. No mos ho creïem. Mos preguntàvem si érem natros i sempre ho érem. I hi havia tanta veritat en la manera com mos volíem, com mos veneràvem, com mos meravellàvem l'un amb l'altre i, en canvi, mos moríem de vergonya si érem vistos. Arrossegàvem culpes que no eren nostres. Eren dels pares dels pares dels pares de tota la gent coneguda que, troncs d'arbre erms, assenyalaven amb la branca-dit de la malícia qui sortia de la pauta.

No sabia com dir-ho. No érem més que dues floretes adultes que flotaven entre la devoció i la ignomínia. I la por d'adonar-se que allò nostre tenia un nom. I un final com tenen totes les flors quan les arranques de la terra feréstega i les converteixes en ram. Un final com té l'amor quan li imposa una norma.